

víz, melyet a pap az újszülött fejére önt. A Szűzanya véghetetlen szeretete magzatja iránt nemcsak akkor nyilvánult meg, mikor a keresztfáról leemelve keblére szoritotta . . . A boldogságnak is van Golgotája, mint a fájdalomnak . . . Kesselné úgy érzi, hogy most másodszor adott életet Stave Kesselnek, aki viszont most véli felfedezni a világegyetemet. A keble fölött dobogó anyai szív olyan rév, amelynél biztosabbat nem nyújtott a múlt, de a jövő sem adhat soha. Ide tér meg, ez megvéd minden vihar ellen.

Dél van. Fenn a toronyban, a harang érces hangján, megszólal az anyagi üdvözet, amely lassan leereszkedik a földre s elárasztja az anya és gyermeke egész bensejét; egyszerre úgy érzik, hogy lelkükben is felbúg ennek az érchangú szózatnak visszhangjaként egy szent zsolozsma az istenség dicsőségére.

Sander Pierron.

(Vége.)

SZÉNAHORDÁS.

*Meghall a rét . . . Egy vad tinó kolompol,
És rázza, rázza halk lélekarangját, —
S a drága testet — boglyaravatalról —
Saroglyás, zörgős, nagy szekérre rakják . . .*

*A bárgyú béres rúd elébe ballag,
«Csáléb»-t kiáll . . . Egy rigófütty a gyászdal,
S a két, mélézó, bús ökör megindul
Halott virágok terhes illatával . . .*

Vályi Nagy Géza.